

—Al·legoria de la Mediterrània, anònim—

—L’Aurora, Joan Rebull i Torroja—

—Descans, Joan Rebull i Torroja—

Atenes al fons

El dia rúfol d’hivern aconsellava no sortir de casa. Jo que no faig mai cas, he viatjat sota el temporal per tornar al seu costat. Entaforat dins una jaqueta plastificada faig cua per entrar al museu Maricel mentre la pluja percudeix sobre la caputxa formant petits rierols humits que s’aboquen sobre l’espatlla i llencen les restes sobre les llambordes lluentes de rovell ancestral.

Durant la nit l’he somniada. En aquell llit petit, ajagut mirant el sostre buit de vida, imaginava els límits del seu cos amb els ulls clavats al cercle de llum que la làmpada projectava mentre creixia el fum de la cigarreta i deixava caure la cendra morta dins el cendrer tombat al pit.

Xop, com vaig, penetro dins l’edifici càlid com un úter. La porta de vidre és la frontera entre dos mons, un Sitges costaner i assolellat pels turistes i l’altre un niu asèptic i aïllat, allunyat del batec real que fa viure.

Aquí es respira calidesa i silenci. Camino apressat entre la corrua de badocs que, com estàtues a mig fer escolten embadalits les audioguies palplantats davant les obres penjades.

Serpentejo entre cossos inanimats, tinc un delit que em travessa la sang i ells no m’entenen, accelero el pas, ningú es gira, la noia que vigila la sala somriu, em coneix d’altres cops, ella ja sap on vull anar, entre ella i jo existeix una conxorxa, un inevitable secret que no ens atrevim a desvelar.

Faig memòria de la foscor a l’inici del camí fa tants anys, els estudis a Belles Arts dia darrere dia, inventant un relat que justifiques els moments idèntics, la vulgaritat. Temps perdut, pensament encotillat. En acabat, supervivència, la impremta de la família, massa rutina i poc dibuix. Després les escoles i les criatures indomables, com els pares, i veure com passa el temps, impotent, amb les mans lligades per no poder agafar una maça i el cisell.

Arribo a la sala gòtica, impressiona l’alçada i la buidor, si obro la boca em sentiran des de l’altra punta de poble, malgrat tot, les ànimes que hi són, no gosen aixecar la veu amb un sentiment reverencial del lloc on són, ni s’atreveixen a mirar amunt perquè ningú dubti de la seva devoció.

Quan em giro les figures són al meu davant. Imatges de marbre niví sobre un fons tempestuós.

Els ulls s'escampen per la catifa blava, avui fistonejada de cabirols blancs que remouen aquest embalum líquid majestuós i terrible, el cel enterbolit s'enfonsa dins l'oceà.

Clandestinament, atanso el tou dels dits i acarono el perfil de les formes, com si una dona confies la seva vida a unes poques carícies. Palpo la corba dels pits, l'aresta compacta dels mugrons, la suavitat d'un ventre encara sense fills, la tendresa del múscul d'un cos hieràtic. El tacte d'allò que un dia va ser un bloc de marbre gèlid es torna tebi i acollidor. Amb els ulls clucs endevino la còrpora exultant femenina a fregar la pell ericada, atenta al manyac fortuït, a l'estremiment que recorre l'espina i em fa trontollar aclaparat per un tremolor intens.

A l'Alba la vaig conèixer fa un any i ens hi vam entendre de seguida. Tot allò que a mi em mancava ella ho posseïa i al contrari, una barreja de fascinació i desig del desconegut i volíem menjar-nos la vida a dentegades. Érem una parella de conveniència que funcionava a ple rendiment fins que l'amor havia de deixar pas a la nostra activitat frenètica i no vam saber com fer-ho. No coneixíem el llenguatge dels sentiments. Els dúiem amagats, empresonats en diminutes caixes nacrades sense poder veure la llum del sol, estabornits per la força dels músculs que manaven la cursa diària.

Llavors vaig conèixer l'Aurora, d'en Joan Rebull, ferma i fràgil a la vegada. Arribà com una visita inesperada. No estava dins dels meus projectes enamorar-me altre cop. Obrir la porta de nou al pis tancat i fosc.

També em van seduir l'Al·legoria de la Mediterrània i Descans, companyes en aquest balcó amarat de blau.

Dins meu es crea la necessitat que aquestes dones siguin meves quan, fins ara, només era un desig intel·lectual, una amable composició artística.

L'estiu exhaust deixa pas a una tardor somorta de voltes grises. La pluja penetra la terra i la verdor reconstrueix el paisatge. D'una manera il·lògica vaig a viure al tren que travessa les costes, dels túnels en faig el dormitori i de les vistes la saleta. Passo els dies de la saleta al dormitori en un deliri promiscuo d'amant adolescent.

Quan arribo al finestral intemporal, resto aïllat. Els meus ulls s'omplen de volums i carícies. El museu se'm torna vuit, els visitants desapareixen, els quadres ploren de soledat i jo m'acosto al seu cos voluptuós amb timidesa. La deessa del somni és fa brillant a la mirada.

Ara observo el conjunt. Les tres figures centrals dues d'elles com cariàtides, *les dones que suporten el pes del temple*, com les dones sostenen el pes de la vida, les columnes i capitells emmarcant les imatges record fugaç del Partenó, i al centre *El Descans* pressentiment de tot allò que es viu i s'esgota. La miro amb tots els sentits amatents, amb la complexió sencera i tots els seus òrgans.

Què potser no soc on crec ser? Intueixo aquest mar transportant balades hel·lenes des del fons dels segles, ritmes sincopats sobre ones com pentagrames, llaüts de fusta capejant el temporal, el mateix Sol, la mateixa aigua i Atenes al fons, custodiant-nos amb una mirada maternal i arcaica.

M'excita la descoberta, no estic sol, aquests cossos els conec són una idea densa dins el crani, ocupen un espai dins la memòria, no en puc fugir, em segueixen allà on vaig. Miro la feble línia que delimita el blau i els ulls em fan veure un promontori, o me l'imagino, sòlit, insinuant una terminació, el límit d'allò que des d'ara estimo, la fi del mar i la seva cultura que duc dins els gens com una evocació antiga.

Torno a admirar les tres dones que ara m'acompanyen i les percebo guardianes del tresor més íntim que posseeixo, la memòria.

Amb un xiuxiueig la vigilant de la sala em recorda que el museu tanca. M'acomio amb el cap cot i un somriure als llavis, una última ullada al finestrал, demà tornaré i tot continuarà sent idèntic.

Homer

2025